

Affetmenin Dayanılmaz Hafifliđi

Bir lise öğretmeni bir gün derste öğrencilerine bir teklifte bulunur:

'Bir hayat deneyimine katılmak ister misiniz?'

Öğrenciler çok sevdikleri hocalarının bu teklifini tereddütsüz kabul ederler.

'O zaman' der öğretmen.

'Bundan sonra ne dersem yapacağınıza da söz verin'

öğrenciler bunu da yaparlar.

'Şimdi yarınki ödevinize hazır olun. Yarın hepiniz birer plastik torba ve beşer kilo patates getireceksiniz!'

Öğrenciler, bu işten pek bir şey anlamamışlardır.

Ama ertesi sabah hepsinin sıralarının üzerinde patatesler ve torbalar hazırdır.

Kendisine meraklı gözlerle bakan öğrencilerine şöyle der öğretmen:

'Şimdi, bugüne dek affetmeyi reddettiğiniz her kişi için bir patates alın, o kişinin adını o patatesin üzerine yazıp torbanın içine koyun.'

Bazı öğrenciler torbalarına üçer beşer tane patates koyarken, bazılarının torbası neredeyse ağzına kadar dolmuştur.

Öğretmen, kendisine 'Peki şimdi ne olacak?' der gibi bakan öğrencilerine ikinci açıklamasını yapar:

'Bir hafta boyunca nereye giderseniz gidin, bu torbaları yanınızda taşıyacaksınız. Yattığınız yatakta, bindiğiniz otobüste, okuldayken sıranızın üstünde, hep yanınızda olacaklar.'

Aradan bir hafta geçmiştir. Hocaları sınıfa girer girmez, denileni yapmış olan öğrenciler şikâyete başlarlar:

'Hocam, bu kadar ağır torbayı her yere taşımak çok zor.' 'Hocam, patatesler kokmaya başladı. Vallahi, insanlar tuhaf bakıyorlar bana artık. Hem sıkıldık, hem yorulduk!'

Öğretmen gülümseyerek öğrencilerine şu dersi verir:

'Görüyorsunuz ki, **affetmeyerek asıl kendimizi cezalandırıyoruz**. Kendimizi ruhumuzda ağır yükler taşımaya mahkûm ediyoruz. Affetmeyi karşımızdaki kişiye bir ihsan olarak düşünüyoruz, hâlbuki affetmek en başta kendimize yaptığımız bir iyiliktir.'